

OUVERTURE

Nej, foregøgl jer ikke noget.

Jeg er ikke filosof. Jeg er en hund.

Men jeg ser ud som en filosof, det synes de fleste, og jeg er ikke sikker på, at forskellen er så stor, som man gerne vil gøre den til. Det skulle vel i så fald være, at vi hunde holder vores tanker for os selv. På godt og ondt.

Jeg er en såkaldt rhodesian ridgeback. Mine forfædre jagede løver i Afrika, men selv er jeg en moderne byhund, som stort set ikke jager noget som helst. Mens jeg skriver dette, befinder jeg mig sammen med min herre på en kro på en hede i England. Det er ikke Baskervilles hede, den hedder Exmoor og ligger lige ved siden af.

Jeg vil gerne fortælle, hvad der skete i går, dels fordi det er en lærerig historie, dels fordi jeg husker den ganske godt. Min hukommelse er ikke i verdensklasse. Men det kommer vi til. Lad mig begynde med begyndelsen, det er altid fornuftigt.

PORTRÆT AF FORFATTEREN SOM UNG HVALP

Jeg blev født et eller andet sted ude på sletterne vest for Uppsala, og jeg husker ikke meget af det. I begyndelsen var jeg blind og tumlede rundt mellem mine søskende. Vi sked og bed hinanden og diede, og vores mor – som jeg desværre må sige var noget af en *bitch* – forsøgte at opdrage os efter bedste evne. Uden den store succes, må jeg også sige.

Efterhånden fik vi åbne øjne, men den første tid var der ikke meget andet at se end familien. Vi levede efter et udpræget compact-living-koncept, og jeg ved, at jeg tænkte, at hvis det ikke blev bedre end det, så skulle man i stedet have været født nede i Afrika for tyve generationer siden. Men vi fik mad og vand, og vi led trods alt ikke den store nød.

Da jeg var omkring to måneder gammel, blev jeg bortadopteret. To langbenede mennesker, en mand og en kvinde, kom og hentede mig, stoppede mig ind i en bil og kørte mig ind til byen. Når jeg siger byen, så mener jeg Uppsala. Lejligheden var stor og fin, men den første tid holdt jeg mest til på en madras under en

bænk i køkkenet. Når jeg skulle tisse, så løftede de mig op og bar mig ud i gården, og så regnede jeg ud, at det var udendørs, der var selve toilettet. Både til det ene og det andet.

Der var nogle gode steder i den lejlighed. For eksempel en stor blød, lav skammel med et lammeskind på. Jeg tilbragte meget af mit første leveår på den. Og i en brun lænestol med læderbetræk, hvor jeg kunne sidde og kigge ud over en å. Den hed Fyris, fik jeg med tiden

at vide, og den flød ganske langsomt. Men den passede til mit temperament.

Jeg er en gennemført rolig filosof, jeg mener hund, navnlig når jeg opholder mig indendørs. Jeg kan sove op til femten timer i døgnet, og selv når jeg er vågen, foretrækker jeg at holde mig i ro. Der findes mennesker, som tror, at jeg er udstoppet, men det er altså ikke tilfældet.

En af forskellene på filosoffer og hunde er, at vi hunde er ganske glade for livet udendørs. Men ikke til overflod – nogle timer om dagen er rigeligt. Dette forstod mine nye mennesker godt. De havde nok læst en og anden hundebog, går jeg ud fra, for det var stort set ikke nødvendigt at forklare dem noget som helst. Hver dag stoppede en af dem mig ind i bilen, og så kørte vi ud i skoven. Til forskellige skove et kvarters eller en halv times kørsel fra byen, men jeg var glad for det. Allerede lige fra starten kunne jeg godt lide at køre i bil, og det var nok heldigt, når man tager min fortsatte skæbne og mine eventyr i betragtning.

Nogle gange skete det, at jeg havde en kammerat med på de skovture. Han var schæfer og hed Kastor. I begyndelsen gik det ganske godt, vi drønedede rundt

som optimistiske galninge over stok og sten og mellem træer. Mos, pinde og blåbærris føg omkring os, men da Kastor blev kønsmoden, blev han i lidt dårligere humør. Vi røg i totterne på hinanden nogle gange, der flød blod og alt muligt, og desværre opdagede jeg, at han var stærkere end mig.

Det var nogenlunde på dette trin af mit liv, at jeg besluttede mig for at blive pacifist. Det er ikke så almindeligt blandt os filosoffer, undskyld, jeg mener hunde, men jeg vil påstå, at jeg holder stilen. Jeg er i det hele taget aldrig aggressiv, ikke det mindste. Selv da mine langbenede opvartere kom trækkende hjem med en

kat, Nelson, holdt jeg mig i ro. Vi blev med tiden rigtig gode venner, Nelson og jeg, selvom guderne skal vide, at han var temmelig fjollet. Jeg skriver *var*, fordi Nelson er flyttet til en anden familie nu. Han kom ud for en problematisk kærlighedshistorie i New York senere i livet, men nu foregriber jeg begivenhedernes gang.